

DRUMUL NOSTRU SPRE UNITATEA CREȘTINILOR

Comisia de Ecumenism
iunie 2012 – Nr. 41

FEDERAȚIA CONFERINȚA ROMÂNĂ A SUPERIOARELOR MAJORE
400246-CLUJ NAPOCA, str. Maramureșului nr. 23, Telefax: 0040-264-435096
secretariatCRSM@clicknet.ro, www.fcrsm.ro

Cuprins

Ca să lucrăm în unitate: rugăciunea Pr. Monnier, sj
Pași spre o nouă spiritualitate ecumenică “spre o adevărată cultură ecumenică” (partea I)
Începuturi ecumenice în sânul și în gândirea ortodoxă¹
Constituirea Consiliului Consultativ al Cultelor din România
Sfântul ulei: „mirul”
O mănăstire benedictină pe pământ ortodox (partea a II-a)
Ecumenism și prietenie
Știri

CA SĂ LUCRĂM ÎN UNITATE

**Doamne Isuse,
Tu care în ciuda slăbiciunii
noastre ne-ai ales
pentru a colabora cu Tine
la mântuirea fraților noștri,
eliberează-ne de noi înșine
și de preocupările noastre
personale,
pentru a ne pune în slujba
celorlalți.**

**Dă-ne darul simplității și al
adevărului
ca să acționăm în unitate.**

**Învață-ne să Te privim,
pe Tine, Tu Domnul și modelul
nostru.
Primește-ne la școala Ta,
ca să avem gingășia inimii
Tale.**

**Trăiește în noi, acționează prin
noi
ca să fim instrumentele Tale,
conștienți, ascultători,
în slujba Ta, o Isuse,
pentru mărirea Tatălui.
Amin.**

**O rugăciune a Pr. Monnier, sj
din PRIONS EN EGLISE, aprilie 2012**

*(Traducere realizată de
Sr. Marie-Anne Mathieu, SDC)*

PAȘI SPRE O NOUĂ

SPIRITUALITATE ECUMENICĂ «SPRE O ADEVĂRATĂ CULTURĂ ECUMENICĂ»

„*UT OMNES UNUM SINT!*” (In 17,21)

„*Noi avem această comoară în vase de lut*”
(2Cor 4,7)

Comoara credinței pe care ne-a oferit-o Domnul nostru Isus Cristos, prin Duhul Sfânt a ajuns în vase de lut, în realitatea umană a persoanei noastre. Trebuie să recunoaștem că purtăm în trupurile noastre o comoară care nu ne aparține, care ne este dată pentru a ne lumina, a ne întări și încuraja pe drumurile întortocheate și întunecate ale vieții. Toți cei care aparțin lui Cristos se bucură de această comoară și toți sunt chemați să dea mărturie despre ea, pe tot parcursul istoriei și în toate timpurile. Ei fac parte din însuși trupul lui Cristos, care este Biserica sa (cf. Rom 12,5; Ef 1,22), împărăția cea nouă a fiilor lui Dumnezeu.

Trupul lui Cristos este unul și de aceea diviziunile dintre creștini sunt un scandal, o contra mărturie a acestui adevăr. În primul mileniu al creștinismului cu toate persecuțiile, ereziile și greutățile acest adevăr al Bisericii lui Cristos a fost apărat și păstrat cu sfințenie. Cel de-al doilea mileniu a suportat cea mai grea încercare din partea „vasului de lut”, care sunt oamenii, ei influențând în mod dureros asupra Trupului unic al lui Cristos,

împărțindu-L, sfărâmându-L, iar din anul 1054, nu s-a mai putut vorbi de o singură Biserică a lui Cristos, ci de una de Apus și alta de Răsărit. De aici au început și mai mult deosebiri, separările și dezbinările, trăind astăzi dureroasa dramă a sfărâmării cămășii lui Cristos, care este Biserica. Cristos este și va rămâne unul, oamenii însă divizați, separați. Comoara pe care ne-a adus-o este aceeași, una. Evanghelia rămâne mereu cuvântul său neschimbat și nealterabil. Interpretările rămân adeseori diferite și sunt motive de îndepărtare și diviziune.

Zilele pe care le trăim la începutul unui nou mileniu, ne aduc noi motive de speranță.

Căutarea unității voite de Cristos pare să fie nota cea mai mângâietoare pe care o trăiește creștinătatea de un timp încoace.

Ecumenismul, ca mișcare în sânul fiecărei biserici creștine, este vestea cea bună care ne îndreaptă unul spre altul, Biserică către Biserică, creștin către creștin.

Chiar dacă înțelesul acestui cuvânt tehnic este diferit într-o biserică sau alta, într-o comunitate eclezială sau alta, el reprezintă un semn al timpurilor, un dar și nu poate fi neglijat, neluat în seamă sau înlăturat. Este șansa supraviețuirii creștinismului în fața indiferentismului, liberalismului și mai ales a secularismului sălbatic care bântuie toată lumea. Nu există altă alternativă la ecumenism, la unirea în credință și la unitatea spirituală a tuturor fiilor lui Dumnezeu.

Pași înspre unitate

După dureroasele experiențe trăite în urma anului 1054, după adâncirea diferențelor cauzate de diferiți factori, mai ales cei politici și cei ce aparțin culturilor diverse cristalizate în Răsărit și Apus, după mișcările de autocefalie manifestate în cadrul Bisericii ortodoxe, după înmulțirea aproape la nesfârșit a micilor comunități cu pretenție de adevăr, după războaiele motivate politic, dar susținute de factorul confesional, după progresul social, cultural și științific care a dus lumea la culmea

atâtor descoperiri, dar și la atâtea pericole și suferințe, lumea zilelor noastre este în pericol de colaps, a ajuns în pragul autonomizării. A sosit ceasul trezirii. Lumea nu mai poate înainta înspre prăpastie. Bisericile nu mai pot sta indiferente la această criză. A fost destul: destulă durere și încrâncenare, destul orgoliu și lipsă de adevărat , spirit și suflet.

Deja înainte de ultimul secol al celui de-al doilea mileniu au început semnele unei redeșteptări: au început întrebările și preocupările pentru refacerea unității trupului lui Cristos, a Bisericii și desigur refacerea unității lumii creștine și a familiei umane.

Sunt cunoscute marile încercări de unire între Biserica ortodoxă și Biserica Catolică din 1274 la Conciliul din Lion, când s-a încercat unirea grecilor cu latinii, mai târziu tentativa din 1438-1439 de la Conciliul din Florența cu același scop, care însă nu au dus decât la rezultate parțiale. Sunt de remarcat inițiativele susținute de lumea protestantă pentru dialog și rugăciune în vederea apropierii dintre comunitățile ecleziale și bisericile creștine începute în Scoția în 1740 de către mișcarea pentecostală.

Era normal ca în această campanie de rugăciuni să intre cu mult interes papa Leon al XIII-lea, care încurajează practicarea Octavei de rugăciuni pentru unitate, în contextul Rusaliilor, încă din 1894, iar apoi Abatele Raul Couturier, în 1933-1935, să devină avocatul Săptămânii universale de rugăciuni pentru unitatea creștinilor.

Aceste inițiative intră apoi în preocuparea Consiliului Ecumenic al Bisericilor, iar Conciliul Vatican al II-lea în 1964 își face proprie această necesitate trasând-o ca o cale privilegiată a realizării unității, rugăciunea fiind sufletul mișcării ecumenice.

Simțindu-se în mod imperios necesitatea rugăciunii comune, Comisia „Credință și Constituție” din partea Consiliului Ecumenic al Bisericilor (ortodoxe și protestante) și Secretariatul

pentru Unitatea creștinilor (acum Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității creștinilor) din partea Bisericii catolice, hotărâsc să pregătească împreună textele pentru Săptămâna de Rugăciune din fiecare an, începând cu anul 1968. Chiar dacă Biserica Catolică a urmat drumul ei, menținându-se chiar în afara Consiliului Ecumenic al Bisericilor, ea în schimb nu a refuzat și nu s-a separat cu nimic de această preocupare firească de a se ruga și de a promova rugăciunea comună pentru unitatea creștinilor.

Parcurgând „Directorul de aplicare a normelor în vederea ecumenismului” și celelalte documente ale ultimilor Sfinți Părinți Papi Ioan al XXIII-lea, Paul al VI-lea, și în deosebi cele ale Papei Ioan Paul al II-lea, cum este enciclica „*Ut unum sint*” din 25 mai 1995 și „*Novo millennio ineunte*” din 2001 vom putea constata cât de serios a tratat și tratează Biserica Catolică problema ecumenismului și cum promovează dialogul interconfesional și rugăciunea comună.

Suntem bucuroși să marcăm astăzi acest avânt pentru inițiative ecumenice și această deschidere a tuturor bisericilor pentru un dialog frățesc, pentru îndepărtarea tuturor piedicilor care s-au ridicat pe parcursul tuturor anilor din mileniul al II-lea. Este și timpul.

Nu este ușor, dar este o datorie față de însuși Domnul nostru Isus Cristos, care nu este împărțit, care este unul și ne-a lăsat o singură evanghelie, un singur adevăr și o singură Biserică. Lumea strigă din ce în ce mai tare: „Unitate! Unitate!”...

Un mitropolit ortodox român, la ieșirea din biserica „Sfântul Toma” din Strasbourg, la 22 aprilie 2001, după semnarea documentului *Charta Oecumenica*, mi-a spus: „*Cerul înnorat din aceste zile s-a deschis, creând o fereastră de cer senin deasupra noastră: este un semn că Dumnezeu binecuvântează ceea ce am realizat!*”

(va urma în nr. 42)

✠ PETRU GHERGHEL

Episcop de Iași

Începuturi ecumenice în sânul și în gândirea ortodoxă²

(Pianezze Celeste AA)

Durerile și sângele marelui război pe care abia l-am experimentat, absurdele și crudele nenorociri ale revoluției noastre ne determină să ne gândim că a ajuns timpul ca toți creștinii să se unească într-o Uniune universală pentru Renașterea Creștinismului împotriva necredinței religioase și a cultului materialismului, împotriva consecințelor sale practice în viața politică, socială și economică și în stilul și modul de viață al fiecărei persoane în parte precum și pentru transformarea concepției asupra lumii moderne și înțelegerea sensului vieții după principiile autentice ale creștinismului.

Este, necesar de mult curaj ca la o astfel de Uniune să adere toate confesiunile și toate Bisericile, toate comunitățile și grupările religioase și chiar fiecare persoană singură ce recunoaște în mod serios adevărurile fundamentale ale creștinismului, lăsând la o parte diferențele

² Pentru aprofundarea temei cf. Lubomir Zak, *Immaginare la Chiesa ortodossa. Florenskij e il progetto di un'eclesiologia di comunione*, in Pavel A. Florenskij, *Il concetto di Chiesa nella Sacra Scrittura*, San Paolo, 2008, pp.5-93.

particulare ale formulelor dogmatice, doctrinele teologice, ritul oficiului divin și structura eclezială pe care le adoptă.

Astfel îndemna manifestul oficial al Uniunii universale pentru Renașterea Creștinismului elaborat în 1918 de profesorul Lev Michajlovic Lopatin în sânul gândirii ruse.

Proiectul nu vine direct de la Biserica ortodoxă rusă, ci de la un grup restrâns de gânditori care doresc să atragă atenția ortodoxiei asupra necesității unității tuturor creștinilor. Înțelegerea lumii și sensul vieții se îndepărtează tot mai mult de principiile creștine. Nu e posibil să asistăm pasivi la abandonarea credinței și la cultul materialismului ce pătrunde în viața politică, socială și economică. Trebuie să reacționăm. Între timp teza lui Lopatin cu puterea sa și conținutul său atât de profetic, caută străzi noi pentru un dialog între creștini într-un moment deosebit de dificil pentru întreaga Biserică rusă.

Florenskij răspunde la apel cu un scurt eseu (purtând data de 4.06.1923) cu un conținut dens în ce privește concepția culturii lumii moderne indicând, cu o privire plină de credință, căi concrete pentru o formă de comuniune a Bisericii universale.

Starea precară a omenirii

Pentru Florenskij³, în eseu

³ Pavel A. Florenskij (1882-1937) - teolog și filozof rus, preot ortodox, matematician, fizician, istoric al artei - este autorul unei concepții originale despre geneza culturii, dezvoltată în lucrarea sa fundamentală *Stâlpul și Temelia Adevărului* (1914), un avertisment asupra sfârșitului dezastruos al unei culturi lipsite de spiritualitate. În perioada 1908-1919, a predat istoria filozofiei la Academia Teologică din Moscova, după care, în 1921, este ales profesor al Atelierelor Superioare de Artă și Tehnică. Consecvent sieși și refuzând orice compromis cu regimul bolșevic, este arestat în 1933 și condamnat la zece ani de muncă silnică, fiind executat prin împușcare la 8 decembrie 1937. Dintre lucrările sale, amintim: *Iconostasul* (Anastasia, 1994), *Perspectiva inversa* și alte scrieri (Humanitas, 1997); *Dogmatica și Dogmatism* (Anastasia, 1998).

*Creștinism și cultură*⁴ marele rău al omenirii se datorează atât îndepărtării mari de interesele spirituale superioare cât și de absența unei culturi spirituale integrale și unitare.

Secole de-a rândul lumea culturală și-a îndreptat puterile majore pentru a construi ziduri între cultură și izvorul vieții veșnice. Tocmai de aceea ignorarea acestui drum de descompunere face dificilă starea precară a omenirii, însă ne ajută să înțelegem mai bine natura răului încrezându-ne în posibilitatea vindecării.

Dacă omul, abandonându-L pe Dumnezeu, caută să cucerească spații tot mai noi pentru autonomia proprie, ce temelie va putea găsi conștiința sa pentru a fi inspirație vie și vitală a binelui? Ba mai mult, dacă afirmându-și propria autonomie o recunoaște ca fiind naturală - deci dreaptă – rezultă de aici că conștiința sa este cea care determină adevărul și nu este adevărul cel care determină conștiința. Noua cultură – afirmă Florenskij – este răul cronic al revoltei împotriva lui Dumnezeu, și dacă nu admitem această realitate nu vom putea face nimic pentru a schimba starea lucrurilor. În locul lui Dumnezeu a fost pus un idol, omul, ce se autodivinizează. Dacă lumea este autonomă din toate punctele de vedere, aceasta înseamnă că este stabilă în ea însăși și deci se divinizează pe ea însăși.

Omenirea de astăzi – continuă autorul eseului – are nevoie de o cultură creștină nu prefăcută ci serioasă, care să fie cu adevărat imaginea lui Cristos și să fie cu adevărat cultură.

Nu există nici un spațiu în viață – artă, filosofie, știință, politică, economie, etc. – care să poată fi considerat autonom. Creștinismul nu poate fi pasiv cât privește lumea: poate să se folosească de orice, cu

condiția de a o transforma după imaginea lui Cristos.

Orientarea conștiinței spre Cristos pentru o cultură creștină⁵

Cultura este determinată mereu de orientarea conștiinței noastre, steaua polară ce stabilește locul nostru în viață. Lumea creștină pune ca temelie a propriei conștiințe pe Cristos iar în fața acestei orientări orice dezacord personal între creștini rezultă a fi puțin relevant. Dacă creștinii dintr-o confesiune ar crede în sinceritatea orientării spre Cristos a altor creștini, probabil nu ar mai exista diviziuni între ei, fără ca aceasta, totodată, să implice eliminarea diversităților.

Trebuie să se recunoască că adevărata cauză a diviziunilor care întristează lumea creștină nu se datorează diferențelor de doctrină, de rit sau de structură eclezială ci reciprocei și profunde neîncrederi în fundamente, adică în credința în Cristos Fiul lui Dumnezeu care s-a făcut om.

Trebuie să se recunoască că aceste suspiciuni nu sunt lipsite de temei, deoarece credința a slăbit cu adevărat în rădăcina ei spirituală, așa cum constatăm azi urmările ei, adică o cultură anticreștină. Este necesar să ne recunoaștem propria sărăcie deoarece, consecințele culturii noastre demonstrează lipsa orientării conștiinței noastre spre Cristos.

Fără a renunța la nimic din specificul fiecărei Biserici, creștinii trebuie să ridice stindardul creștinismului sub forma unui apel la cunoașterea reciprocă a “casei” creștine și la edificarea unei culturi creștine; în jurul acestui stindard se va reuni turma lui Cristos.

⁴ Pentru lectura integrală a eseului cf. Pavel A. Florenskij, *Bellezza e Liturgia*, Oscar Mondadori, 2010, pp. 49-68.

⁵ Cf. și Celeste Pianezze, *Doamne vino în ajutorul necredinței mele* în *Drumul Nostru spre unitatea creștinilor*, 36, pp. 7-8.

Constituirea Consiliului Consultativ al Cultelor din România

În ziua de 14 aprilie 2011, în sala *Conventus* din Palatul Patriarhiei, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc întâlnirea reprezentanților următoarelor Culte din România:

- Biserica Ortodoxă Română;
- Episcopia Ortodoxă Sârbă de Timișoara;
- Biserica Romano-Catolică;
- Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică;
- Arhiepiscopia Bisericii Armene;
- Biserica Ortodoxă Rusă de Rit Vechi din România;
- Biserica Reformată din România;
- Biserica Evanghelică C.A. din România;
- Biserica Evanghelică Luterană din România;
- Biserica Unitariană din Transilvania;
- Cultul Creștin Penticostal - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România;
- Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea;
- Federația Comunităților Evreiești din România – Cultul Mozaic;
- Cultul Musulman din România.

Cultul Creștin Baptist - Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din România și Biserica Creștină după Evanghelie din România - Uniunea Bisericilor Creștine după Evanghelie din România au participat cu statut de observator.

În cadrul ședinței s-a convenit, de principiu, constituirea **Consiliului Consultativ al Cultelor din România**, urmând ca acordul final să fie dat de organismele de conducere proprii ale fiecărui Cult.

Pe ordinea de zi s-au aflat *elaborarea principiilor de organizare, analiza proiectului de Statut și formularea unor propuneri practice privind funcționarea Consiliului Consultativ al Cultelor din România.*

Reprezentanții Cultelor participante au stabilit ca principii generale de funcționare *egalitatea Cultelor membre, președinția anuală prin rotație și adoptarea deciziilor prin consens.*

Consiliul Consultativ al Cultelor din România este o organizație de natură etică, socială, autonomă, apolitică, non-guvernamentală, fără personalitate juridică și non-profit.

Obiectivele majore ale **Consiliului Consultativ al Cultelor din România** sunt: *promovarea credinței în Dumnezeu și a importanței acesteia în viața persoanei și a societății, apărarea și promovarea ființei umane și a demnității ei, promovarea respectului față de creația divină (omul și natura înconjurătoare), adoptarea unor poziții și atitudini comune față de probleme importante ale societății, manifestarea solidarității și cooperării dintre Culte în domeniul spiritual, cultural, educațional și social, prevenirea și medierea în soluționarea eventualelor diferende interconfesionale și interreligioase, inclusiv respingerea și descurajarea oricărei forme de extremism etc.*

Reprezentanții cultelor din țara noastră s-au întrunit din nou pe 26 aprilie 2012, în cadrul *Consiliului Consultativ al Cultelor din România*, la Palatul Patriarhiei. Întrunirea a avut ca temă *Sănătatea - dar al lui Dumnezeu și responsabilitate umană* și a fost prezidată de Preafericitului *Părinte Daniel*, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

Pe ordinea de zi a întâlnirii s-a aflat semnarea statutului de organizare a Consiliului și analizarea propunerilor pentru îmbunătățirea și păstrarea sănătății credincioșilor prin campanii de informare.

“Prima temă, care de fapt a fost de mai mult timp în atenția noastră, este tema sau problema sănătății. Tema am intitulat-o *Dar al lui Dumnezeu și responsabilitate umană*. De aceea, ne rugăm pentru sănătatea și mântuirea tuturor, dar în același timp trebuie să și lucrăm pentru menținerea sănătății și pentru ameliorarea acesteia când se degradează. O altă problemă care privește toate cultele, dar mai ales pe cele care din punct de vedere istoric au avut proprietăți mai multe și au fost confiscate de regimul comunist, este problema retrocedării sau despăgubirilor”, a spus Preafericirea Sa.

www.basilica.ro

ȘEFĂNTUL ULEI : MIRUL

Rolul conducător al Patriarhului ecumenic al Constantinopolului Bartolomeu I nu este încă precizat în totalitatea familiei ortodoxe din punct de vedere teologic, adică canonic. Acest lucru ar trebui să devină în primul rând o sarcină a „Marelui Sinod al Ortodoxiei”, prevăzut deja de o jumătate de secol. Deocamdată, timp de secole în ce privește înfățișarea Constantinopolului este de natură onorifică și, deci este vorba despre drepturi obișnuite. Există totuși nuanțe specifice, precum consacrarea „mirului”, un mir aromat, pentru nevoile tuturor bisericilor de origine bizantină. Acest mir este întrebuințat pentru a mirui copilul imediat după botez, și la ungerea bolnavilor. În practica Bisericii

orientale acesta nu este un sacrament pentru muribunzi, ci un mijloc de mântuire pentru iertarea păcatelor.

Acest „Euchelaion”, respectiv , în limba slavă, „Soborvanije” se oficiază în sau înainte de săptămâna Patimilor la otodocși și este practicat la diferite ocazii. Mirul pregătit cu acest scop în centrul Fanarului și consacrat de Patriarhul ecumenic, ajunge de obicei cam pentru un deceniu. Bartolomeu I a făcut prima sa consacrare a mirului în anul 1992 și a repetat-o în 2002. Și acum, în zilele de Miercuri și în Joia Mare (12 aprilie) a venit din nou timpul pentru binecuvântarea mirului nou. Chiar în aceste zile, pentru că Ortodoxia pomenește atunci ungerea picioarelor lui Isus de către Maria Magdalena.

Deja de la începutul Săptămânii Mari acest mir s-a pregătit în Patriarhat în numeroase cazane după rețete secrete străvechi, cu ajutorul activ a circa 40 de reprezentanți din toată lumea ortodoxă. În sfârșit totul a fost gata : Bartolomeu I a putut să binecuvânteze cele 40 de recipiente cu mir. Apoi, acestea au fost date delegaților bisericilor care se întorceau în țara lor pentru a duce în lumea întreagă binecuvântare, tămăduire și mai ales mântuire și pentru a mărturisi unitatea bisericilor ortodoxe prin comuniunea lor cu „Roma nouă” Constantinopolul.

Heinz Gstein

**Heiliges Salböl Myron, tradus din
CHRIST IN DER GEGENWART,
Nr 18/2012, Herder, Frankfurt
(Traducere realizată
de Sr. Marie-Anne Mathieu, SDC)**

O MĂNĂSTIRE BENEDICTINĂ PE PĂMÂNT ORTODOX

(Partea a II-a)

1. Viața monastică ce a luat naștere în Orient a constituit o legătură importantă între creștinii din Orient și cei din Occident. În timpuri mai recente au fost întemeiate comunități de viață monastică angajate în mod evident pe calea ecumenismului . Ca de exemplu: Mănăstirea de la Chevetogne, Grandchamp, comunitatea din Taizé, comunitatea monastică de la Bosè. Pentru aceste comunități ecumenismul este forța propulsatoare. Sunt aceste comunități un punct de referință pentru voi?

Este impropriu să afirmăm că aceste comunități sunt pentru noi un punct de referință. Punctele de referință atât pentru noi cât și pentru ele considerăm că sunt: Sfânta Evanghelie, Magisteriul Bisericii și Sfânta Regulă. Sunt ele care ne ghidează și ne orientează viața monastică iar noi încercăm să fim fidele acestora.

Asta nu ne împiedică totuși să avem cu ele un raport de prietenie și de comuniune frățească la nivel spiritual, fără a întreține însă o colaborare prea strânsă. În acest sens am primit invitații de participare la întâlniri ecumenice din partea comunității de la Bosè, de la Assisi sau pentru celebrarea Vesperelor ecumenice cu Sfântul Părinte la sfârșitul săptămânii de rugăciune pentru

unitatea creștinilor, invitații care au fost onorate în măsura posibilităților. Chiar și comunitatea noastră a fost gazda unor astfel de inițiative, ca de exemplu organizarea unei conferințe inter-religioase la Arpino unde s-au întâlnit reprezentanți aparținând diverselor religii orientale și occidentale. Superiorii noștri fac parte și din comisia inter-religioasă a Organizației mondiale monastice DIM. Toate acestea demonstrează faptul că există o implicare și o colaborare și din partea noastră în această cauză comună de realizare a unității creștinilor.

2. Ce contribuție puteți aduce vieții religioase din România pentru ca persoanele consacrate să ofere mai mult spațiu rugăciunii ecumenice și unei mărturii cu adevărat evanghelice?

Fericitul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea, în scrisoarea enciclică *Ut unum sint* referitoare la angajarea ecumenică (cap.1, 22) afirmă: „Pe drumul ecumenic spre unitate, *primatul îi revine fără îndoială rugăciunii în comun, unirii în rugăciune a celor care se strâng laolaltă în jurul lui Cristos* însuși. Dacă creștinii, în pofida dezbinării lor, vor ști mereu mai mult să se unească în rugăciune comună în jurul lui Cristos, vor deveni tot mai conștienți de faptul că ceea ce îi desparte e foarte limitat în comparație cu ceea ce îi unește. Dacă se vor întâlni tot mai des și mai cu sârg în fața lui Cristos în rugăciune, ei vor putea afla curajul să înfrunte întreaga realitate umană dureroasă a dezbinărilor și se vor regăsi împreună în acea comunitate a Bisericii pe care Cristos o formează neîncetat în Duhul Sfânt, în ciuda tuturor slăbiciunilor și a limitelor omenești. Ținând cont de acest lucru și urmând și îndemnul Sfântului Benedict de „a nu prefera nimic iubirii lui Cristos”, dorim să aducem și noi contribuția majoră a rugăciunii, jertfa de laudă ce se înalță zilnic asemenea parfumului plăcut de tămâie prin celebrarea liturghiei împreună cu frații noștri ortodocși care în diferite ocazii ni se alătură cu entuziasm, motiv pentru care îi aducem mulțumire Domnului și ne bucurăm.

La aceasta se adaugă convertirea interioară a inimii fără de care nu există ecumenism adevărat așa cum se menționează în documentul conciliar *Unitatis Redintegratio* (cap.2, 7-8): ”Dorința de unitate se naște și crește din reînnoirea cugetului, din lepădarea de sine și din revărsarea liberă a iubirii. Trebuie deci să cerem de la Duhul dumnezeiesc harul abnegației sincere, al umilinței și blândeții în slujire, al generozității frățești față de semenii. Vor promova și vor înfăptui cu atât mai bine unirea creștinilor cu cât se vor strădui să ducă o viață mai autentică conformă cu Evanghelia. Cu cât va fi mai strânsă comuniunea lor cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cu atât vor putea spori mai intim și mai ușor fraternitatea reciprocă. Convertirea inimii și sfințenia vieții, împreună cu rugăciunile individuale și publice pentru unirea creștinilor, trebuie socotite sufletul întregii mișcări ecumenice și pot fi numite pe drept cuvânt ecumenism spiritual”.

Pe lângă această implicare la nivel spiritual, de însemnătate primordială, putem găzdui la Mănăstirea „Maica Unității” evenimente cu caracter ecumenic și inter-religios, momente de rugăciune comună cum de altfel s-a și întâmplat în vara anului 2008 când frații capucini au organizat o veghe de rugăciune cu caracter ecumenic în incinta bisericii Mănăstirii.

Sunt încurajatoare cuvintele ce ne-au fost adresate de Mons. Jean-Claude Perisset în anul 2005 cu ocazia unei întâlniri a mai multor surori de viață contemplativă din România aparținând unor varii spiritualități ce a avut loc în Mănăstirea noastră, cuvinte pe care le redăm în încheierea acestei relatări: „Ați început în liniște și rugăciune, dar, puțin câte puțin, planta semănată de voi va produce roade. Alte Congregații desfășoară diferite lucrări, în schimb, vouă vă revine sarcina lui Moise de pe munte. Voi, femeile, aveți mai mult curaj. Ceea ce vrea femeia, Dumnezeu vrea!”

Ut in omnibus glorificetur Deus!

Viișoara, 01 Martie 2012

(Surorile benedictine din *Viișoara*)

ECUMENISM ȘI PRIETENIE

Cardinalul Christoph Schönborn, arhiepiscop de Viena, a fost prezent în zilele de 21 și 22 mai 2012 la Iași, cu ocazia primirii titlului de "Doctor Honoris Causa" din partea Universității "Alexandru Ioan Cuza" din Iași. A fost și oaspetele Institutului Teologic Romano-Catolic "Sfântul Iosif" din Iași, precum și al Episcopiei Romano-Catolice de Iași.

Iată câteva fragmente din interviul realizat de pr. Cornel Cadar cu privire la procesul ecumenic actual “*Ecumenismul – spune cardinalul - este un drum care nu poate fi abandonat; este însăși mișcarea Duhului Sfânt și rugăciunea lui Isus pentru unitatea tuturor credincioșilor săi. Așadar, este un drum ireversibil. Sunt însă perioade mai ușoare și perioade mai dificile... Cea mai mare dificultate este că, într-o lume secularizată, creștinii își caută identitatea. În pluralismul religiilor, ideologiilor, al modurilor de viață; a găsi, a menține, a întări identitatea proprie este o tendință în atâtea Biserici creștine. O vedem la ortodocși, la protestanți, la catolici. Și aceasta provoacă o anumită ezitare în cadrul ecumenismului, pentru că există o teamă de a pierde identitatea dacă suntem prea deschiși față de ceilalți. Dar nu trebuie să uităm tot ceea ce deja s-a făcut în comun.*”

Referindu-se la prietenii cu personalități din Biserica ortodoxă cardinalul a spus: “*Dintre cei mai importanți (prieteni) mă gândesc, mai întâi, la părintele Andrei Scrima, care este român, mort în anul*

2000. A avut un rol foarte important în viața mea. El este cel care mi-a deschis inima și mintea către marea tradiție orientală, către părinții greci, către Biserica Ortodoxă. Au fost apoi prieteni ortodocși care au murit deja, precum principele rus refugiat la Viena, Nicolae Raevski, care vorbea despre viața practică a Bisericii Ortodoxe. Au mai fost unii dintre studenții mei, ortodocși, cu care am rămas într-o legătură de prietenie până astăzi, precum și unii colegi de la studii din Elveția, ca patriarhul Daniel. Unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei a fost ÎPS Michael Staikos, mitropolitul ortodox al Vienei. A murit acum câteva luni. Mi-a fost un adevărat prieten. Consider că pentru ecumenism, aceste prietenii în Isus sunt cei mai importanți pași. Trebuie să discutăm despre teologie, despre chestiunile istorice, dar prietenia este stoffa adevăratului ecumenism.

(Traducerea din limba italiană a fost realizată de Ovidiu Bișog).

Sursa:ercis.ro

ȘTIRI ȘTIRI

În Canada, în Duminica Milostivirii Divine, doi foști Episcopi anglicani, Peter Wilkinson și Carl Reid, au fost primiți, alături de membrii ai turmelor lor, în deplină comuniune cu Biserica Catholică. Primirea s-a făcut în conformitate cu constituția apostolică din 2009, "Anglicanorum Coetibus", semnată de Papa Benedict al XVI-lea, în care se stabilesc structurile prin care anglicanii pot reveni în Biserica Catholică.

Într-un mesaj trimis în numele Papei de Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor capilor Bisericilor Ortodoxe care, mergând după calendarul iulian, au celebrat Paștile la 15 aprilie se exprimă speranța că proclamarea Învierii lui Cristos, "înnoită de mărturia comună în adevăr și iubire", "va întări credința tuturor creștinilor și va înnoi speranța lor, în special în acele părți ale lumii unde sunt

victime ale violențelor. Pentru Papa Benedict, unitatea este esențială pentru mărturie. "Astăzi creștinii sunt chemați să răspândească acest mesaj de speranță oamenilor timpului nostru" și "această proclamare va răsună cu o mai mare forță dacă vom proclama împreună. [...]"

Comisia Internațională Anglicano-Catholică (ARCIC) și-a încheiat la Hong Kong, a doua întâlnire din cea de-a treia fază a sa. Comisia s-a întâlnit la Misiunea Navigatorilor din Kowloon, o comunitate ecumenică formată din anglicani, catolici, luterani danezi și germani. Înființată în 1966, ARCIC este susținută de Consiliul Consultativ Anglican și Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor. Este în prezent condusă de Arhiepiscopul anglican David Moxon din Noua Zeelandă, și Arhiepiscopul Bernard Longley de Birmingham, Anglia. Grupul a avut ca sarcină să analizeze Biserica drept comuniune, locală și universală, și felul în care în comuniune Biserica locală și universală ajunge să discearnă învățătura etică corectă. I s-a mai cerut să analizeze cum trebuie să fie înțeles și urmărit astăzi angajamentul de a reface unitatea deplină vizibilă.

ARCIC pregătește alte studii de caz pentru următoarea sa întâlnire, care va avea loc în 29 aprilie – 6 mai 2013.

Prima întâlnire între Conferința Episcopilor Catolici și Adunarea Episcopilor ortodocși din Elveția a avut loc miercuri, 9 mai 2012, la Fribourg, la sediul Conferinței Episcopale Elvețiene. Reuniunea ecumenică s-a desfășurat pe parcursul a două zile. Pentru prima dată, Episcopii catolici elvețieni s-au întâlnit cu Episcopii ortodocși din Elveția. Potrivit unui comunicat comun, semnat de Mons. Norbert Brunner și Mitropolitul Jeremie, președinții celor două organisme episcopale, "reuniunea a pus accentul pe cunoașterea reciprocă, rugăciunea și schimbul de reflecții despre provocările pastorale și teologice mai importante".

(Informații preluate și prelucrate de pe site-urile www.Catholica.ro și Radio Vatican).

Sr. Monica Dogaru, SIR

Comisia de Ecumenism - C.R.S.M.:

Pr. Celeste Pianezze, AA; Sr. Maria Zediu, OA; Sr. Marie-Anne Mathieu, SDC;
Sr. Monica Dogaru, SIR; Sr. Ildiko Homa, SSS